

De koning die graag koopman wilde zijn

LANG GELEDEN WAS ons land een land zonder koning. De Franse koning Lodewijk was verdwenen. Zijn grote broer, keizer Napoleon, was verslagen in Rusland. Het Franse volk was in opstand gekomen en had hem opgesloten op een klein eilandje. In Nederland was van de koninklijke familie niet veel meer over. Er was nog één prins, en die was naar Engeland gevlucht.

De ministers in Nederland probeerden orde op zaken te stellen. Het land was vrij. Maar hoe konden ze voorkomen dat er ooit nog een koning uit een ander land de macht kwam grijpen?

‘We moeten zelf een koning aanwijzen,’ zei minister Van Hogendorp.

In de Haagse Ridderzaal bleef het lang stil. De ministers waren te verbaasd om iets te zeggen.

‘Ik ga naar Engeland om prins Willem van Oranje te bezoeken,’ ging Van Hogendorp verder. ‘Hij kan ons helpen.’

De minister vertrok met een zeilschip naar Engeland. Daar werd hij door de prins ontvangen. ‘Gefeliciteerd,’ zei prins Willem. ‘Ik ben blij voor jullie dat er een eind is gekomen aan de Franse tijd.’

Kan ik u misschien ergens mee helpen?’

‘Beste prins,’ vroeg Van Hogendorp. ‘Wilt u weer naar Nederland komen?’

‘Als prins?’ vroeg de prins.

‘Nee, als koning,’ zei de minister. ‘Ons land heeft een koning nodig.’

'Ik weet niet of ik dat wel wil,' zei de prins. 'Ik heb het hier naar mijn zin. In Engeland wordt hard gewerkt aan de vooruitgang. Er worden geweldige uitvindingen gedaan, zoals stoommachines. Er worden fabrieken gebouwd. Ik doe hier goede zaken.' 'In Nederland kunt u toch ook zakendoen?' vroeg Van Hogendorp. 'U kunt ons helpen met de vooruitgang.'

Dat bracht de prins van Oranje aan het twijfelen. Hij keek de minister aan en zei: 'Ik wil nog één ding weten. Mijn vader heette prins Willem v. Als ik koning word, hoe noemen jullie mij dan?' 'Dan noemen we u koning Willem I,' luidde het antwoord. 'Want u bent onze eerste koning.' 'In dat geval,' zei de prins, 'ben ik bereid te doen wat het volk van mij verlangt.'

Prins Willem, zijn vrouw Wilhelmina en hun zoon Willem gingen met de minister mee naar Nederland. De zeilen werden gehesen, maar er was niet veel wind. De prins liep ongeduldig heen en weer over het dek.

'Als ik straks koning ben, laat ik schepen bouwen van ijzer en staal,' zei hij tegen Van Hogendorp. 'Het worden stoomboten. Die kunnen varen zonder zeilen.'

De minister begreep er niet veel van. Hoe konden schepen varen zonder wind? Toch was hij blij dat de koning zin had om aan het werk te gaan in Nederland.

Op het strand van Scheveningen stonden duizenden mensen de nieuwe koning op te wachten. Met een roeiboort werd hij naar het strand gebracht. Daar

stapte hij met zijn vrouw en kind in een koets. Ze reden meteen naar het paleis waar de koninklijke familie ging wonen.

De volgende dag ging de koning aan de slag. Hij liet de ministers komen en vertelde wat hij van plan was. 'Ik wil fabrieken bouwen,' zei hij. 'In die fabrieken komen stoommachines te staan. Ik vind ook dat er kanalen moeten worden gegraven. Dan kunnen de spullen uit de fabrieken overal naartoe worden gebracht met schepen.'

'Ik begrijp het,' zei minister Van Hogendorp. 'Dat worden zeker stoomschepen van ijzer en staal? Maar we hebben één probleem: al die plannen van u gaan veel geld kosten.'

'Daar heb ik over nagedacht,' zei de koning. 'Ik heb veel geld. Jullie mogen mijn geld lenen. Als alle plannen doorgaan, wordt er veel geld verdiend, dan kunnen jullie mij terugbetalen.'

'En als het misgaat?' vroeg minister Van Hogendorp. De koning haalde zijn schouders op. 'Dan heb ik pech. Dan ben ik mijn geld kwijt.'

Overal in het land werden fabrieken gebouwd en kanalen gegraven. Tussen Haarlem en Amsterdam kwam de allereerste trein te rijden. Het was een stoomtrein die in Engeland was gemaakt. Die eerste trein heette De Arend.

Natuurlijk was koning Willem I aanwezig bij de opening van de spoorlijn. 'Ik verklaar deze spoorlijn voor geopend,' zei hij. 'Ik hoop dat er nog veel spoorlijnen bij zullen komen. Dan kan iedereen met de trein reizen, dat gaat veel sneller dan met een paardenkoets of met een trekschuit.'

Duizenden mensen kwamen kijken toen de trein

ging rijden. Niet iedereen durfde in te stappen. De meeste mensen vonden het maar eng, zo'n paard van ijzer met karretjes erachter. En wat ging dat ding hard! Zouden de dieren in de wei er niet van schrikken? Zouden de koeien nog wel melk geven? Sloegen de paarden niet op hol? Maar de nieuwe machines wonden al snel. Het volk was blij met de vooruitgang.

'Wat vinden jullie van onze koning?' vroeg minister Van Hogendorp op een dag aan de andere ministers.

Alle ministers begonnen door elkaar te praten.

'Hij werkt hard.'

'Hij heeft goede plannen.'

'Hij denkt alleen aan geld.'

'Geld is goed voor ons land.'

'Hij is meer een koopman dan een koning.'

Daarmee kreeg koning Willem I zijn bijnaam. De mensen noemden hem Koning Koopman, omdat hij goed zaken kon doen.

En zo... is het echt gebeurd.